

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ένα καράβι είδε, να πλησιάζει, χωρίς να φαίνεται πού και χωρίς αυτός να βλέπει θάλασσα, ένα καράβι όμοιο με καικι μεγάλο, μεγάλο, χωρίς κατάρτια και ψηλό πολύ στην πλώρη και στην πρόμη. Μέσα δέν ύπήρχε κανείς, και μόνο στη μέση του ύψώνετο ένας μεγάλος πίνακας άσπρος σαν από άσπρο μάρμαρο και γεμάτος γράμματα μαύρα. Άνθρωποι φανήκανε σβυστοί, πάνω, άλλ' εϋθύς χαθήκαν. Και το καράβι σηκωνόταν, έπεφτε σαν από τρικυμία μεγάλη.

Ο Μίρδας ξύπνησε. Τίναξε τον ύπνο που βαρύς ζητούσε ακόμα να τον κρατήσει, και κάθησε. Ο ύπνος, έτσι του φάνηκε σά γιγαντιά άράχνη σταχτερή να φεύγη πιασμένη στα άέρινά της δύχτια. Η βροχή είχε πάψει. Οι βροντές όμως και οι άστρατες εξακολουθούσαν. Από μιá ρουινιά το νερό άκούστηκε να τρέχει σά να διηγόταν κάτους και τί είδε σέ μακρινό του ταξειδι.

Έμεινε χωρίς να σηκωθεί σά μουδιασμένος άπ' το τύλιγμα του ύπνου και στο νου του φάνηκε το όνειρο, που είχε δει. Κρέμασε το κάτω χέρι και είπε κουνώντας το κεφάλι.

— Τί βλέπει κανείς ! .

Σιγά, σιγά και οι βροντές πάφανε και το νερό, που έτρεχε με δύναμη κόπηκε. Έγεινε σιωπή. Κάτι σταλαγματιές εξακολουθήσανε ακόμα να πέφτουν άπ' τα ρουινιά, αλλά κι αυτές πάφανε σά να κοιμηθήκανε στη διήγησή τους πάνω.

Και στο σπίτι ήσυχία, ήσυχία. Πέταμα μύγας δέν άκουγόταν. Ένα βήξιμο όμως ξερό, μέσα, βαθειά.

— Θεέ ! . έκανε.

Ένας μικρός κρότος, πάτημα έλαφρό στο διπλανό δωμάτιο, στην τραπεζαρία. Η άδελφή του.

Αισθάνθηκε λύπη, λύπη γιαυτή περισσότερη άπ' ότι αισθανότανε για την άρρωστη μάνα του, για τη χαμένη θειά του, τη λησιμονημένη άπ' το νέο κακό, που τους ήρθε ! .

— Την καίμένη τη θαιά, έκανε κουνώντας το κεφάλι σιγά. Μά τόσο, τόσο ψεύτικο πράγμα είναι ο άνθρωπος ! . Νά, πόσες μέρες είναι τώρα ; πού ήταν κάτι όλο ζωή, μιλούσε, κουνιότανε, θύμωνε, τα μάτια της λάμπανε ! . Και τώρα. Τίποτα, τίποτα, μηδέν, μηδέν ! . Μά γιατί ; .

Είχε κάτι πόδια μικρά, μικρά και μ'ένα δάχτυλο φουσκωμένο, που την ενοχλούσε, όταν φορούσε παπούτσι . .

— Τώρα πιά δε θα την ενοχλεί ! . Έτσι με γέλιο, χωρίς να το θέλει αυτός, είπε, ή σαν κάτι ξένο μέσα του να μίλησε.

Κούνησε το κεφάλι με θυμό και σηκώθηκε και προχώρησε στο παράθυρο.

Στη δύση, που ο ήλιος δέ θάτανε πολί ώρα, που είχε χαθεί, εκεί σά να γινόταν κάποια παράσταση και τα σύνεφα να παίζανε τη γη, φαινόταν ένα λιμανάκι με βατόρια, που καπνίζανε, βαρκοΰλες στη μέση να πλέουν, μιá ζωή του λιμανιου. . Με μιās όμως χαθήκανε σαν κάτι να τα κατάρτε, κάποια καταστροφή ύποχθόνια και τα βατόρια, οι βάρκες έγιναν άφαντα και μόνο το λιμανάκι έμεινε μόνο, έρημο, αλλά κίτρινο, κίτρινο σά νεκρή θάλασσα με κάτι φωτεινά σημάδια δώ και κει . .

Ο κρότος της έξωπορτας και βήματα μέσ' το σπίτι βιαστικά τον βγάλανε άπ' αυτή του την προσήλωση. Είδε την άδελφή του να φανεί στην πόρτα.

— Ο γιατρός ! . του είπε κέφυγε. Βγήκε κ' αυτός και είδε το γιατρό να μπαίνει στο διάδρομο κρατώντας το κεπέλο του στα χέρια. Ήταν ένας άδύνατος ψηλός νέος, με μουστάκια μικρά, μικρά και μεγάλη γυριστή μύτη . .

— Πώς είναι ; ρώτησε. την άδελφή του Μίρδα.

— Πώς νάνε, γιατρέ ! . Τα ίδια ! .

— Το γιατρικό της το δίνετε ταχτικά ;

— Ναι, ναι ! άκοϋς ! . Ταχτικότερα ! . Άλλά, γιατρέ, ο πυρετός, όπυρετός αυτός, αυτός όπυρετός ! . Μά την κάνει σαν τρελή ! .

— Έτσι είναι ! . Πάμε να τη δούμε ! .

Και προχώρησαν για το δωμάτιο της άρρωστης.

Με μάτια θαμπά, θαμπά, άλλαγμένα και με μάγουλα κόκκινα, κάτω άπ' τα μάτια, βρισκότανε στο κρεβάτι ή μάνα του Μίρδα, νέα γυναίκα ακόμα και καλοφτιαγμένη. Άνέπνεε δύσκολα, δύσκολα.

— Έ τι έχουμε ; της είπε με κάποια εϋθυμία πλαστή, ο γιατρός. Αυτή γύρισε τα μάτια της τα θαμπά και είπε με φωνή που έτρεψε.

— Διόχτη, γιατρέ μου, διόχτη ! . αυτή, αυτή ! . Νάτη πάλι, νάτη ! . ήρθε ! . αυτή τη γρηά ! .

Ο γιατρός κύταξε γύρω τρομαγμένος. Ο Μίρδας του ένεψε.

— Τί σου κάνει αυτή ή γρηά ; τη ρώτησε ο γιατρός.

— Αυτή ! . Νά, νά, ήρθε, δέν είναι πολύ ώρα, τώρα, τώρα, και μου πέταξε μιá χούφτα άμμο στο στόμα ! . Και τί τραβίσαμε, να ρώτα, γιατρέ μου, τί τραβίσαμε όσο να το καθαρίσω ! . Νά, να κ' έχω ακόμα ! . Για ! .

Κ' έκανε ότι βγάζει κάτι άπ' το στόμα της.

Ο γιατρός ήτανε σκυθρωπός. Η ψεύτικια εϋθυμία του είχε πετάξει.

Πάλι την επιθεώρησε, πάλι την είδε κ' έφυγε σιγά, σιγά, αφού έγραψε μιá συνταγή.

Ο Μίρδας την πήρε και κοντά του βγήκε κ' αυτός. Ήθελε να τον προφτάσει για να του μιλήσει, άλλ' ο γιατρός είχε χαθεί. Κάπου θα είχε τρυπώσει δίχως άλλο. Και το σκοτάδι έρχόταν.

Τα φώτα άνάβανε. Ψηλά τ' άστρα φαινότουσαν να τρέμουν σέ καθαρό σχεδόν, ουρανό.

Πήρε το φάρμακο και πάλι γύρισε στο σπίτι.

Ο κόσμος έτρεχε εϋθυμος, δώ και κει, έπειτα άπ' την άνοιξιάνικη βροχή.

— Άχ ! έκανε. Άλλά πάλι συλλογίστηκε.

— Γιατί χαίρονται ; Μή ο κίνδυνος δέν είναι κοντά τους ; Γιατί δέν τον βλέπουνε ;

Έφθασε στο σπίτι και σιγά, σιγά άνοιγοντας την πόρτα χώθηκε στο σκοτεινό διάδρομο. Το βήμα του έτριξε, χτύπησε έπειτα σένα έπιπλο.

Στην πόρτα, που άνοιξε, της φωτισμένης τραπεζαρίας είδε να φανεί ή άδελφή του.

Μά τί κάνεις ! . σιγά ! Μαυτές σου της παπούτσες ! . του είπε με θυμό. Κέφυγε.

Αυτός με τα νύχια πατώντας, μπήκε μέσα στην τραπεζαρία.

Πάνω στο τραπέζι είδε δυό πιάτα μονάχα. Η λάμπα από πάνω τα φωτίζε.

Δὲν εἶχε ἡ ἀδελφή του στρώσει τραπεζομάντυλο, καὶ τὰ πιάτα τῆς πάνω στὸ μουςαμῆ, πούχε ζωγραφιὰς παιδιῶν νὰ παίζονε πάνω σὲ δέντρα καὶ νὰ κόβουνε καρπούς..

Ἡ ἀδελφή του φάνηκε πάλι.

— Ἐ; τῆς εἶπε.

— Τί ἔ; Τὰ ἴδια, τὰ ἴδια! Ὁ θεὸς μόνος ξέρει!

— Ἀλλοίμονο!

— Μὰ αὐτὴ ἡ γρηὶὰ πῶς σοῦ φαίνεται; ῥώτησε μὲ κλαμμένο καὶ φοβισμένο ὕφος ἡ ἀδελφή του.

— Τίποτα! τοῦ πυρετοῦ! τῆς ἀπάντησε αὐτὸς ἀπότομα καὶ τοῦ ἦρθε νὰ τὴν χτυπήσει στὸ πρόσωπο. Ὅταν ἔχε ἰς πυρετὸ τί θέλεις νὰ βλέπεις;

— Μὰ κι' ὁ γιατρός φοβήθηκε, δὲν τὸν εἶδες;

— Φοβήθηκε! Ταράχθηκε λίγο! Ποιὸ τὸ σπουδαῖο; ἔπειτα ἄνθρωπος εἶνε κι' αὐτὸς! Ἄς καθήσω λίγο!

Καὶ καθήσε πετώντας τὸ καπέλλο του στὸν κανατέ.

— Γιὰ φαντάσου σὲ τόσο λίγο καιρὸ νὰ χάσουμε τὴ θειά καὶ τώρα νὰ κινδυνεύει ἡ μητέρα! εἶπε ἡ ἀδελφή του.

Αὐτὸς τὴν εἶδε πάλι μὲ κακὸ βλέμμα, ἀλλὰ μάλaxτηκε καὶ λυτήθηκε πού τὴν εἶδε κίτρινη καὶ ἀδυνατισμένη.

Κάτι ἄρχισε νὰ γυρίζει στὸ νοῦ του καὶ νὰ τὸν ζαλίζει. Μιά ἄλλη στενοχώρια.

Ἐἶχε πάει νὰ πληρωθεῖ, ἀλλ' ὁ προϊστάμενός του δὲν τοῦ ἔδωσε. Προφασίστηκε ὅτι εἶχε μεγάλη ἀνάγκη. Καὶ ἡ ἀρρώστια θέλει λεπτά, λεπτά!

Ἡ ἀδελφή του τοῦ μιλούσε καὶ αὐτὸς ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του, κάνοντας ὅτι προσέχει στὰ λόγια τῆς.

— Ἀῦριο θὰ πάω στου Παρσοῦλα καὶ θὰ τοῦ ζητήσω καμμιὰ εἰκοσαριά δραχμὲς! πρέπει, πρέπει! Αὐτὸ τὸ ἄλλο κτήνος, τὸν Ἀδαμούλα θὰ τὸν κάνω νὰ τὰ πληρώσει πολὺ κακά!

Ἡ ἀδελφή του πάλι ἔφυγε σιγὰ γιὰ νὰ ρίξει μιὰ ματιά, καθὼς εἶπε, μέσα. Αὐτὸς ἔμεινε μόνος.

Μιά μορφή παχιά, κόκκινη, μὲ γαλανὰ μάτια πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του.

Συλλογίστηκε πού τὴν εἶδε καὶ βρήκε, ὅτι τὴν εἶχε ἀπάντησει καθὼς ζητοῦσε τὸ γιατρό. Μιά ἄλλη κόρης μορφή αὐτὴ, φάνηκε γλυκειά, μελαχρινή, μὲ μάτια νὰ καίουν καὶ μὲ τὰ χεῖλια χνουδάτα σὰν ἔφηβος..

Ἐμεινε σκεπτικός.

Σάφνικα τοῦ φάνηκε νὰ εἶδε ὅτὸν ἀέρα μέσα καὶ πολὺ, πολὺ κοντά του, ἓνα καράβι, ἓνα παράδοξο καράβι, πού ἀνεβοκατέβαινε γρήγορα, τρελλὰ μ' ἓναν πίνακα ἄσπρο πάνω του στημένο, γεμάτο γράμματα μάυρα!

Αὐτὸ ἦτανε γιὰ μιὰ στιγμή, μόνο γιὰ μιὰ στιγμή, σὰ νάχε ἀνοίξει ὁ ἀέρας, πούτ' ὁ κρυβε, ἢ νὰ μπόρεσε αὐτὸς νὰ δεῖ κάτι ἀόρατο, πού τριγύριζε κεῖ καὶ πού εἶχε ἔρθει μὲ τὸ χρώμα τοῦ ἀέρα, ἢ τοῦ νεροῦ!

Πετάχτηκε μὲ τὸ νοῦ νὰ σαλεύει ἀπ' τὸν τρόμο.

— Τὸ καράβι, τὸ καράβι! ἔκανε, κείνο τὸ καράβι! Α, κακό, κακό! Τί ἄλλο σημαίνει ἀπὸ κακό, πού ἔρχεται;

Καὶ μὲ μιὰς σὰ νὰ συνηθε, νὰ κατάλαβε καλλιτέρα τί θὰ γινότανε, τρώμαξε πολὺ, πολὺ, κἔτσι σὰ

νὰ ζήτησε τρόπο νὰ γλυτώσει τὴ μάνα του, νὰ τὴν κρύψει!

— Μὰ πῶς νὰ κάνουμε, θεέ μου, πῶς νὰ κάνουμε!

Περπάτησε νευρικώτερα, αἰσθάνθηκε τὴ ζάλη νὰ δυναμώνει καὶ γιὰ νὰ ἡσυχάσει λίγο βγήκε στὸν διάδρομο καὶ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα κύταξε ἔξω. Ἄλλὰ τί εἶχε πάθει καὶ ἡ κάθε γωνία τοῦ φαινόταν κάτι νὰ κρύβει, κάτι νὰ παραμονεύει;

Καὶ ἡ νύχτα ἦταν ἡσυχὴ, ἡσυχὴ, πνοὴ δὲν ἔτρεχε ἔξω. Τὰ δέντρα ἀκίνητα ὑψόνοντο στὰ σκοτεινά. Ἐκλείσε βιαστικὰ τὴν πόρτα καὶ μῆκ ἔμεσα.

Κεῖνη τὴ στιγμή ἡ ἡσυχία τῆς νύχτας ταράχτηκε ἀπὸ ἄγρια γαυγίσματα.

— Πάλι τὰ σκυλιὰ! εἶπε.

Καὶ στὸ νοῦ του ἦρθε ἡ νύχτα τοῦ θανάτου τῆς θειάς του. Τὰ σκυλιὰ δὲν παύανε ἀπὸ τοῦ νὰ γαυγίζουν ἄγρια σὰ νὰ γαυγίζανε κάτι, πού τοὺς προξενούσε τρόμο καὶ θυμὸ!

Καὶ πάλι τώρα νά, τὰ ἴδια!

Μετὰ πτὴν ἡσυχία τῆς νύχτας ἀκουγόντουσαν γαυγίσματα, γαυγίσματα φόβου καὶ θυμοῦ!

Μὲ ἐκεῖνο, πού κρυφὰ διευθύνει αὐτὰ τὰ χτυπήματα, πῶς τοῦ ἦτανε δυνατό νὰ πολεμήσει; Αὐτὸ κρύβετε παντοῦ, στὸ φῶς τῆς ἡμέρας, στὸ σκοτάδι, στὸν ἀέρα!

Ἐγειρε τὸ κεφάλι. Αἰσθάνθηκε τὸ βάρος τῆς μοίρας.

Ἐνα σιγαλὸ βάδισμα.. Εἶδε νᾶρχεται ἡ ἀδελφή του μὲ πῖὸ ἀλλαγμένη τὴν ὄψη.

— Ἐλα μέσα! φοβοῦμαι! Δὲ μπορῶ, δὲ μπορῶ! τοῦ εἶπε κουνώντας τὰ χεῖρια τῆς.

Ἐνα χτύπημα αἰσθάνθηκε στὸ νοῦ καὶ σὰ νὰ εἶδε τὴν καταστροφή γιὰ καλὰ.

— Πᾶμε!

Ἡ μάνα του μὲ θαμπομένα περισσότερο μάτια ἔτσι τοῦ φανήκανε, τοὺς κύταξε καθὼς ἔμπαιναν.

— Τί εἶνε μάνα;

Σήκωσε τὰ χεῖρια τῆς καὶ χωρὶς νὰ τοὺς κυτᾶζει, μὲ μεγαλομένα μάτια εἶπε μὲ φωνὴ κομμένη.

— Μὰ πῶς, πῶς μπορεῖτε, πῶς μπορεῖτε καὶ μένετε αὐτὴ τὴν ὥρα, πῶς, πῶς! Πωπὼ! φοβερὴ ὥρα! Φοβοῦμαι, φοβοῦμαι! Τί φοβερὴ ὥρα!

Καὶ καθὼς ἔλεγε αὐτὰ μαζεύονταν σὰ νὰ ζητοῦσε νὰ κρυφτεῖ.

— Ἐλα, μάνα, καὶ δὲν εἶνε ἀκόμα ἀργά! τῆς εἶπε κίτρινος καὶ μὴ ξέροντας τί νὰ πεῖ ὁ Μίρδας. Αὐτὴ ἔακολούθησε χωρὶς νὰ φανεῖ ὅτι τὸν ἀκουσε.

— Ὁ θεῖός σου, πού εἶνε κάτω, κάτω στὴ θάλασσα! νὰ τοῦ πεις νὰ φύγει! Θὰ πνιγεῖ! Ἡθελε νὰ βγάλει καβούρια! Κ' ἔβγαλε ἓνα! ἓνα μεγάλο, μεγάλο νά! Ἐνα χρυσὸ καὶ ἄστραφτε! Τῶχει σῆνα μαντύλι τυλιγμένο!

Ὁ Μίρδας κύταξε δῶ καὶ κεῖ. Ἡθελε νὰ ζητήσει βοήθεια ἀπὸ κάπου. Πῶς θὰ τελείωνε αὐτό; Μὰ πῶς νὰ κάνει νὰ τὴν βοηθήσει;

Ἡ ἀδελφή του τὴ σκέπασε, γιατί εἶχε τινάζει τὸ σκέπασμα.

— Ἐλα μανίτσια μου, ἔλα! τῆς ἔλεγε. Αὐτὸς χτύπησε τὸ πόδι του κάτω νευρικὰ, μὲ ὀρμή.

— Δὲν εἶνε τίποτα, μάνα, θὰ νικήσουμε, δὲν εἶνε τίποτα! εἶπε δυνατὰ.

Και ζουνώντας το κεφάλι και σά νά διωχνε μ' αυτό το κακό.

— Στο διάολο όλα !

Ἡ ἀδελφή του, πού ἔσπασε τῆς μάνας τῆς τὸ μαζιλάρι, γύρισε καὶ τὸν εἶδε.

— Μὰ τί ἔπαθες καὶ σὺ ! ἄλλο τοῦτο ! τοῦ εἶπε.

— Τί εἶνε ; ρώτησε ἡ ἄρρωστη.

— Τίποτα, μανίτσα ! Σκεπάσου !

— Τί εἶνε ; Νά μάνα, εἶπα πῶς δὲν ἔχεις τίποτα ! εἶπε αὐτὸς πλησιάζοντας στὸ κρεβάτι.

Αὐτὸ τᾶκουσε καλὰ ἡ ἄρρωστη καὶ μιὰ ἀχτίδα ζοῆς ἔλαμψε στὰ μάτια τῆς καὶ μίλησε καλὰ.

— Λές ; τοῦ εἶπε.

— Τὸ λέω καὶ τὸ παραλέω ! τῆς ἀπάντησε κἀνοντας κ' ἓνα κίνημα μὲ τὸ χέρι του ὀρμητικό. Θά νικήσουμε ! Δὲν εἶνε τίποτα ! Θά πᾶνε ὅλα στὸ διάβολο τὰ κακὰ, πού μᾶς τριγυρίζουνε ! Θάρρος, μόνο, θάρρος !

Καὶ βγήκε μὲ τὴν ἀδελφή του, ἀφοῦτῆς ἔδωσαν τὸ γιατροικό.

Τὸ φῶς ἔκανε μέσα μόνο φωτίζοντας τὰ ἄδεια πιάτα. Ἐξω εἶχε γεῖνει ἡσυχία πάλι.

— Κάτσε νὰ φάμε λίγο, γιατί εἶμαι ! μὴ ρωτᾶς ! εἶπε στὴν ἀδελφή του καὶ κάθησε στὸ τραπέζι.

Ἦθελε καὶ ζητοῦσε νὰ διατηρήσει τὸ θάρρος του κεῖνο, τὴν ἐπανάσταση, πούχε σηκώσει ἐναντίον τῆς κρυφῆς δυνάμεως, τῆς κακιᾶς, πού τοὺς εἶχε κυκλώσει, καὶ πού τὴν αἰσθανότανε νὰ γυρίζει μέσα στὸ σπίτι,

Ἡ ἀδελφή του μπῆκε στὸ μαγεριὸ γιὰ νὰ φέρει τὸ φαί.

— Ἡ καϊμένη ἡ μανούλα μας ! σκέφτηκε αὐτός.

Σὰ νὰ τὴν ἔβλεπε νὰ γυρίζει ἀπ' τὸ μαγεριὸ, φορομένη τὴν κατασφόδα γιὰ νὰ ἀδειάσει στὰ πιάτα τὸ φαί. Κάποτε ἔβαζε καὶ τὰ γυαλιά τῆς, γιὰ νὰ βλέπει καλλίτερα, τί ἔδαινε στὸν καθένα...

Ἄκουσε τὴν ἀδελφή του νὰ λέει σιγὰ !

— Κόστα !

Σηκώθηκε γρήγορα καὶ πήγε.

— Ἐλα καϊμένε ! Δὲ ξέρω τί ἔχω πάθει ! ὅλο φοβοῦμαι ! Νομίζω ἀπ' τὴν πόρτα πίσω καίτι νὰ κρύβεται, ἀπ' τὸ τραπεζάκι ! Δὲ ξέρω τί ἔχω πάθει ἀπόψε !

Σούφρωσε τὰ φρούδια του γιὰ νὰ διώξει κεῖνο, πού αἰσθάνθηκε νὰ τρέχει καὶ σ' αὐτόν, ὅμοιο μὲ τῆς ἀδελφῆς του.

Ἡ ἀδελφή του πήρε τὸ φαί καὶ προχώρησε γιὰ τὴν τραπεζαρία. Αὐτὸς τὴν ἀκολούθησε, ἐνῶ αἰσθανόταν τὸ θάρρος του, κεῖνο τὸ νευρικό, νὰ ἔχει χαθεῖ καὶ τὸν τρόμο νὰ ἔχει πέσει στὸ νοῦ του. Καθῆσανε καὶ τρώγανε σιωπηλοί. Ὁ τρόμος γύριζε παντοῦ, τοὺς κύκλωνε, τοὺς ἐσφιγγε.

Αὐτὸς θέλησὶ νὰ τῆς μιλήσει καὶ ἄρχισε νὰ τῆς λέει καίτι.

— Γιὰ ! τοῦ ἔκανε αὐτὴ διακόπτοντάς τον, ἓνα φτερούγισμα ! Τᾶκουσε ;

Ἡ Μίρδας χωρὶς ν' ἀκούσει τίποτα, γυρίζοντας στὸ παράθυρο, κίτρινος, μὲ τὴν καρδιά ταραγμένη.

— Ναί ! Θᾶνε καμμιὰ νυχτερίδα ! τῆς ἀπάντησε χωρὶς νὰ στρέψει σ' αὐτὴ τὸ πρόσωπο καὶ δεῖ τὴν ταραχὴ του, τὴν κίτρινάδα του.

Ἐακολουθοῦσανε νὰ τρώνε. Ἡ ταραχὴ του ἦτανε μεγάλη. Ἐβαλε κρασί καὶ ἤπιε ζητώντας νὰ στηριχτεῖ ἀπ' αὐτό. Σαφνικὰ γύρισε καὶ κύταζε πίσω.

Ἐνας ἀνθρωπάκος σκοτεινὸς ἔβγαυε στὸ διάδρομο...

Σηκώθηκε καὶ καὶ ὄρμησε κ' αὐτὸς ἐκεῖ. Ὁ ἀνθρωπάκος εἶχε χαθεῖ !

Ἄνοιξε μὲ ὀρμὴ τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου. Ἦθελε νὰ βοηθήσει τὸν ἄορατο τώρα στὰ μάτια του, ἀνθρωπάκο νὰ φύγει.

— Μὰ τί εἶνε ; τὸν ρώτησε ἡ ἀδελφή του, πού τὸν ἀκολουθοῦσε φοβισμένη.

— Τίποτα ! Ἐτσι θέλω νὰ δῶ ἔξω ! τῆς ἀπάντησε καὶ βγήκε ἔξω. Τὸ κάθε κλαδί κάποια σκοτεινὴ μορφή τοῦ φαινότανε νὰ κρύβει. Ὁρμησε γύρο. Τίποτα.

— Μὰ τί εἶνε ; τὸν ρώτησε πάλι ἡ ἀδελφή του, πού φοβισμένη στεκότανε στὴν πόρτα.

— Τίποτα ! εἶπε καὶ στάθηκε στὴ μέση τῆς αὐλῆς. Ὁ νοῦς του σάλευε.

Αὐτὸς ὁ τρόμος δὲ θά πᾶνε ; Πόσο ἐπιθυμοῦσε τὴν ἡμέρα ! ἀλήθεια, ἀλήθεια, τί φοβερὴ βραδεία !

Ἄλλα τί ἔτρεχε μέσα ; Ἡ ἀδελφή του δὲν ἦτανε στὴν πόρτα !

Μιὰ φωνὴ σπαραχτικὰ ἀκούστηκε στὸ σπίτι καὶ ὄρμησε. Στὴν πόρτα ὅταν ἔφτασε κατάλαβε καλὰ τί εἶχε γεῖνει καὶ μπῆκε μέσα μὲ μιὰ γαλήνη ῥιγμένη στὸν ταραγμένο του νοῦ, ὅπως πέφτει στὴν πλάση ὅταν σταματᾶ δυνατὸς ἀνεμὸς !

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΗΡΑΣ